

Ingracia Meiland (26):

„Ik hou van de technische kant van het werk, infusen inbrengen, observeren en dokters informeren“

We drinken knalroze limonade, de telefoon is citroengeel en in de tuin vechten rode bloemen met hun eigen groene bladeren om de aandacht. Toen God Suriname schiep, zaten alle kleuren nog onverdund op zijn palet, maar Ingracia Meiland antwoordt: „Wit!“, op de vraag waarom ze als kind al verpleegkundige wilde worden: „Dat uniform, helemaal in het wit gekleed zijn. Ik vond het prachtig!“

We hadden elkaar eerder getroffen in het Surinaamse Diakonessenziekenhuis, waar ze op de afdeling interne geneeskunde werkt, in smetteloos wit, inderdaad. Op de patiëntenzalen was het dankzij de openstaande ramen koel. Een paar mannen keken naar sport op de televisie in de gang. Er was geen tijd om te praten. We maakten een afspraak bij Ingracia thuis.

Ze woont bij haar moeder, in het huis waar haar grootouders al woonden. De muren hangen vol oude portretten, met liefde ingelijst. Het huis is nog steeds vol familie. „Mijn moeder houdt van kinderen. Daarom brengen familieleden die naar Nederland gaan hun kinderen hier. Bijna mijn hele familie zit in Nederland.“ Ingracia haalde haar mulo-diploma en deed daarna de verpleegkunde-A-opleiding. „Het eerste jaar was je intern. Alleen op woensdag mocht je uitgaan, en op dinsdag bezoek ontvangen. Als je bleef zitten, werd je meteen weggestuurd. Je kreeg praktijkoriëntatie, twee weken voor iedere werksoort. In het tweede jaar ging je werken, leerde vaardigheden en handgrepen. Echte verantwoordelijkheid kreeg je pas in het vierde jaar. Dan moest je ook een casus beschrijven en een scriptie maken. Toen ik afgestudeerd was heb ik gesolliciteerd bij het Diakonessenziekenhuis en kreeg ik een contract voor vier jaar.“

Veel improviseren

Het werk bevalt haar goed. „De sfeer is leuk. Je hebt meestal wel tijd om een babbeltje te houden met patiënten. 's Morgens zingen we voor

hen met het personeel.

Ik houd van de technische kant van het werk, infusen inbrengen, observeren, dokters informeren. Je moet nogal eens improviseren, waardoor je veel leert. Als mensen bijvoorbeeld op de poli komen met een kapwondje dat in Nederland gehecht zou worden, leggen wij hier met pleister een zwaluwstaartje aan.

Het leukste vind ik de coördinerende taken, het leiding geven aan ziekenverzorgenden. Ik heb een tijdje pedagogiek gedaan, omdat ik les wilde geven in verpleegkunde. Ik moest ermee stoppen, want het was niet met mijn werktijden te combineren“.

Op naar Nederland

Problemen in het werk ontstaan vooral door tekorten, constateert Ingracia. Niet zozeer door medicijnen of materialen, daar valt wel een mouw aan te passen. „Als we geen gaas hebben, gebruiken we watten. Soms bestellen we medicijnen voor één patiënt. Waar we echt last van hebben, is een tekort aan verpleegkundigen. Het gebeurt wel eens dat je met twee mensen voor een zaal met dertig patiënten moet zorgen. Een tijdje terug probeerden we een nieuwe manier van werken uit, waarbij je voor twee patiënten verantwoordelijk bent. Het ging niet. Er was te weinig personeel.

Ze verdwijnen allemaal naar Nederland, van onze afdeling nu al tien. Er komen wel steeds meer leerlingen op de opleiding, maar die willen vaak juist in Nederland gaan werken. Tot kort geleden regelden de ronselaars het visum, maar ronselen mag niet meer. Nu kom je alleen nog op een toeristenvisum Nederland in. De meesten hopen daar een relatie met een jongen te krijgen, dan kun je blijven. De jongens daar zijn toch een beetje hetzelfde als hier, zeggen ze. Je kunt tevoren contacten leggen door je naam te zetten in een correspondentieboek.“

Een stenen huis

Het tekort aan geld drijft verpleegkundigen naar Nederland en dat kan helaas niet door het improvisatievermogen, de Surinaamse opgewektheid of de vrolijke kleuren en geuren van Suriname worden opgelost. „Ik verdien 360.000 Surinaamse gulden per maand. Dat is 400 gulden in Nederland. Daarvoor werk ik vijf dagen, 40 uur, in drie diensten. Ik spaar al jaren voor een auto, ik moet nog twee jaar doorsparen. Ik zal hier nooit genoeg verdienen voor een eigen huis. Daarom zou ik ook graag in Nederland willen werken. Niet om er te blijven, maar lang genoeg om hier een perceel te kopen en er een huis op te bouwen. Een stenen huis, met een tuin en een omheining.“

LESBETH SLUITER